

l'exili,

l'únic èxit que tenim

Les classes populars de tot el continent, però especialment del Sud d'Europa, portem massa temps ofegades per les polítiques d'austeritat imposades per la Troika (BCE, FMI i Comissió Europea) amb la connivència dels governs estatals. Aquestes mesures han suposat enormes retallades en la despesa pública, una degradació inadmissible dels serveis públics o fins i tot la seva privatització, que estan portant al desmantellament de l'Estat del Benestar. Conseqüència d'aquesta ofensiva del capitalisme financer bàrbar és que els i les joves ens trobem com a principals afectats per aquest austeritat amb un augment generalitzat de la pobresa i de les desigualtats socials. S'ha trencat el pacte social i ens estan deixant sense futur, sense cap tipus de consideració, sinó a més criminalitzant-nos.

Per la gent jove l'actual situació es reflexa en que l'estat espanyol és el país amb la taxa d'atur juvenil més elevada de tota la UE amb un 57,7% (Eurostat novembre 2013). A Catalunya, la taxa d'ocupació juvenil es situa en el 39,9%, xifra que es troba en el seus mínims històrics degut a la destrucció d'ocupació que ha tingut especial impacte en la població jove, més precària i vulnerable: durant el 4t trimestre de 2007 hi havia 806.400 persones joves ocupades d'entre 16 i 19 anys; 5 anys més tard, en el 4t trimestre de 2013, n'hi ha 407.900; és a dir, des de l'esclat de la crisi i l'inici de la implementació de les polítiques imposades per la Troika, han desaparegut quasi la meitat de llocs de treball ocupats per joves. Davant aquest panorama, són moltes les persones joves que es veuen forçades a exiliar-se a la recerca d'oportunitats laborals i vitals dignes. De fet, a Barcelona, el nombre de joves residents a l'estranger ha crescut un 50% des del 2009. Mentrestant els governs del PP i CiU ens animen a marxar, a l'aventura com Indiana Jones, a servir cafès a Londres, amb un cinisme insuportable perquè la realitat és que sovint no és una aventura empresa per voluntat pròpia, sinó obligada per la manca d'oportunitats al nostre territori. No es pot considerar al jovent com a ciutadana de segona i obligar a l'emigració sense assumir responsabilitats i donar respostes.

Tanmateix, sovint ni tan sols en la necessitat ens podem permetre marxar com a joves ja que moltes vegades únicament el jovent format i amb idiomes té aquesta capacitat, fruit de desigualtats de caire socioeconòmic. Així, lluny de veure la mobilitat del jovent com una solució es tracta d'un problema de falta d'oportunitats al territori. La mobilitat ha de ser necessàriament voluntària pel seu cost social i la fuga de cervells que suposa, que per contra sinó genera uns fluxos d'immigració que actuen com a exèrcit de reserva als països d'acollida, consolidant un mercat laboral dual al centre d'Europa, on els minijobs i la precarietat són la tònica dominant.

Així la nostre solució passa per capgirar la situació 180 graus i recuperar el control democràtic de les decisions econòmiques per a posar-les al servei de les classes populars. Deixar de

rescatar els bancs i rescatar a les persones. Hem d'abandonar un model basat en l'economia especulativa i el creixement il·limitat, per construir un nou model productiu que respecti el nostre entorn, que posi al centre el benestar de les persones, i que faci possible una vida digna per a tothom.

1. MOBILITAT

La idea que tota persona té dret a viure a qualsevol país de la UE es demostra falsa pels propis fets i tal com ho indica la Directiva de Lliure Circulació on es limita el dret de residència per més de tres mesos, subjecte a certes restriccions: treballar (per compte aliè o per compte propi) o estudiar; disposar de recursos suficients i una assegurança de malaltia perquè no es converteixin en una càrrega per als serveis socials de l'Estat membre d'acollida durant la seva estada. Però la lliure circulació de persones és un dret humà bàsic. Les fronteres i l'estrict control d'aquestes impedeix l'exercici del dret de llibertat de moviment i per això no hi creiem. Volem un món sense control fronterer, restriccions de visat i Frontex. La crisi econòmica, les retallades socials, el populisme de dretes i la manca d'un marc europeu que protegeixi a les persones que busquen feina per més de tres mesos a altres països de la UE, ha deixat la lliure circulació de persones en un luxe per qui pugui pagar-ho. La política de lliure circulació està sent manipulada, s'ha tornat restrictiva i està violant sistemàticament els drets humans. Hem de tornar als valors originals, per una Unió Europea de solidaritat i obertura.

D'altra banda, desafiem el concepte d'assimilació, el que implica que les persones migrades s'hagin d'adaptar a una societat ja existent i immutable per barrejar-se amb la cultura dominant. Els conceptes d'inclusió i el pluralisme han d'inspirar les polítiques migratòries. La diversitat cultural, històrica i lingüística ha de ser recolzada, els drets de les minories defensats i el diàleg intercultural i la comprensió mútua s'han de reforçar. La segregació social i cultural de les nostres societats ha de desaparèixer. Així, els i les joves ni cap persona ha de ser discriminada, i per contra, hem de ser lliures per estudiar, treballar i viure a qualsevol país de la Unió Europea. La migració a més, hauria de suposar un element enriquidor per la societat d'acollida i no per contra un perill, fet que també li fa el joc a la dreta.

1-. Garantir el dret a la lliure circulació de persones. Modificació de la Directiva de Llibertat de Circulació de persones per frenar les expulsions.

2-. Homogeneïtzar i flexibilitzar els visats d'entrada a la Unió Europea, reduir el seu temps de gestió i eliminar els seus costos per a joves, facilitar els tràmits administratius.

3-. Aconseguir l'aprovació i aplicació de la Directiva sobre la protecció contra la discriminació per motius d'edat, diversitat funcional, orientació sexual i/o identitat de gènere, religió o conviccions fora del lloc de treball, coneguda com la Directiva d'Igualtat de Tracte o Directiva Horitzontal de No Discriminació.

2. TREBALL

Les polítiques d'austeritat imposades per la Troika aplicades anteriorment amb el PSOE i que ara gaudeixen del vist i plau dels governs del PP i CiU estan desmantellant l'estat del benestar, condemnant-nos a la precarietat i la temporalitat en les nostres feines. Aquestes condicions laborals impedeixen que les persones joves portem a terme trajectòries laborals estables, fet que limita la capacitat de cotitzar, i en conseqüència, quedar apartats de les diferents prestacions. A més, la situació per als treballadors i treballadores joves a l'exili així com de persones que estan en període de pràctiques és d'abandonament institucional, ja que en condicions de temporalitat i precarietat els estats es desenten dels drets laborals i sistemes de protecció lligats al treball de les persones no residents al territori com les prestacions d'atur, baixes laborals, pensions de jubilació, etc. Així ens trobem davant la situació que es convida a marxar a la joventut per a suplir la manca d'oportunitats laborals al propi territori però aquesta perd tota protecció.

Entenem que les institucions de la Unió Europea han de vetllar per les persones visquin on visquin, i vinguin d'on vinguin, treballadores incloses. Cal establir una legislació comuna en matèria de drets laborals que vagi més enllà d'establir els drets i obligacions de les persones treballadores i les empresàries en el lloc de treball. Assegurar unes condicions de treball i l'accés a la informació ja que ens trobem en un context de fort atur que fa proliferar els contractes precaris i la mobilitat. És imperatiu exigir a la Unió Europea que garanteixi els drets laborals i la dignitat en el treball i asseguri la universalitat d'accés a la seguretat social i a una protecció social per a tothom. Així, apostem per unes condicions de vida dignes, per tenir vides que valguin la pena ser viscudes. Denunciem la brutal violència econòmica que produeixen les polítiques neoliberals i exigim a la Unió Europea una lluita decidida contra la violència estructural de l'actual sistema i la reversió de les conseqüències de les respostes a aquesta crisi, que afecta especialment a les dones i a la joventut amb les contínues retallades i reformes legislatives com la reforma laboral o de pensions.

4-. Exigir un pla de xoc més enllà de l'Estratègia Europea 2020 per acabar amb el 50% d'atur juvenil. Fer-ho una prioritat en l'agenda europea i en la despesa dels fons europeus a invertir als països amb més d'un 25% d'atur juvenil. Aconseguir una reducció de, com a mínim, un 10% en un any.

5-. Prioritzar la lluita contra l'atur juvenil a les recomanacions específiques per a cada estat del Semestre Europeu, en el marc del mecanisme europeu de coordinació de polítiques econòmiques, front els objectius de reducció del dèficit i el deute públic que no ens diuen res sobre el benestar de les persones i comptar amb el suport econòmic dels fons europeus.

6-. Limitar la jornada laboral a nivell europeu a 35 hores sense reducció salarial com a instrument de creació d'ocupació i d'inclusió de dones i joves al mercat laboral, fet que també permetria redistribuir el treball no remunerat.

7-. Aplicació completa i estructural de la Garantia Juvenil per què cap jove de fins a 25 anys passi més de quatre mesos sense una oferta formativa, laboral, de pràctiques o d'aprenentatge. Concretament, incorporar el col·lectiu de joves formats sense feina, el diàleg

amb els agents socials, l'oferta d'orientació professional personalitzada i integral i el respecte a la territorialitat.

8-. Prohibir les pràctiques no remunerades mitjançant sancions a les empreses que infringeixin i reconèixer-les com a experiència laboral a l'hora de cotitzar. Establir una remuneració mínima per hora treballada i garantir condicions laborals en les pràctiques.

9-. Exigir als estats el compromís per harmonitzar i avançar cap a una forquilla salarial, establint un Salari Mínim Europeu de com a mínim el 60% del salari mitjà de cada estat, per tal de lluitar contra la pobresa en el treball i facilitar l'emancipació del jovent així com donar accés a una vida digna. Garantir uns ingressos mínims i màxims ha de ser part d'una transició cap a un sistema econòmic que posi les necessitats de les persones al nucli de les polítiques públiques.

10-. Combatre l'esclletxa salarial entre homes i dones i forçar a la Comissió a prendre mesures sobre els estats que no estan aplicant la directiva amb sancions. També cal avançar en la revalorització social i econòmica de les tasques no remunerades com els treballs domèstics o de cura.

11-. Garantir un sistema de pensions integrat per tal d'unificar totes les cotitzacions efectuades en les diferents etapes laborals en diferents països de la UE. Incorporar i garantir uns mínims en les pensions no contributives per acabar amb la discriminació sobre les tasques de cura o el treball reproductiu, que afecta principalment a les dones.

12-. Denunciar el bloqueig del Consell i reivindicar l'aprovació de la directiva de maternitat i paternitat per ampliar a 20 setmanes la baixa de maternitat retribuïda, i per les quatre últimes setmanes rebre almenys el 75% del seu últim salari mensual i per la baixa per paternitat les dues setmanes de baixa retribuïda, aprovades pel Parlament Europeu. Avançar cap a una repartició dels permisos de maternitat i paternitat més igualitaris.

13-. No pèrdua dels subsidis d'atur per buscar feina fora del país on es rep la prestació, facilitant la integració al mercat laboral. Que les persones amb aquesta situació puguin viure en un país comunitari i que el subsidi d'atur serveixi com garantia de subsistència per residir en altre país comunitari, tot tenint accés als serveis públics del país d'acollida.

14-. Facilitar la cerca de feina als països comunitaris a través del portal Eures. També des de les administracions locals, regionals i estatals, donant un servei d'assessorament personalitzat i d'acompanyament per aquelles persones que busquen feina a l'estranger.

15-. Facilitar i donar suport econòmic als projectes amb responsabilitat social, creació de cooperatives i la cooperativització facilitant les condicions legals i administratives per a la seva posada en marxa. Apostar per la creació de noves empreses i cooperatives socials i mediambientalment responsables.

16-. Aconseguir l'aprovació de la Directiva per a la introducció de quotes a les empreses cotitzades i supervisar de forma estricta l'aplicació que en fan les empreses per assegurar que una proporció mínima del 40% és ocupada per dones. Que aquesta política s'estengui a grans empreses no cotitzades i en tota l'estructura empresarial.

17-. Lluitar contra la doble escala salarial que afecta especialment als joves i reivindicar mateixos salaris per treball de mateix valor.

3. EDUCACIÓ

Des de l'inici de la crisi econòmica al 2008, l'educació universitària, lluny de transformar-se en un dels elements clau per a la recuperació econòmica, ha esdevingut un dels serveis públics més afectats per les retallades i la seva restricció sobretot a països com Espanya. El nou model de preus públics ha suposat un terrible desequilibri per a la població d'Espanya: amb Comunitats Autònomes com Catalunya que han de pagar, fins a un 250% més que altres comunitats com Andalusia o Galícia i ha posat en perill l'accés universal a l'educació en la mesura en que l'increment de preus públics no ha anat acompanyat d'una reforma a l'alça dels sistemes de beques o, on ho ha suposat, no ha servit per eliminar la barrera econòmica sinó per pal·liar de forma parcial i desencertada els efectes d'increments de preu com els de Catalunya, del 83% en els últims dos cursos acadèmics.

La Carta de Drets Fonamentals de la UE defensa que "Tota persona té dret a la educació i a l'accés a la formació professional i permanent", a la mateixa vegada que defensa la no discriminació per raó econòmica. La voluntat de consolidar un model universitari vàlid per a tots els Estats membres de la Unió ha de ser un objectiu real, però que no només contempli la mobilitat del coneixement, el professorat i l'alumnat, sinó que vetlli per assegurar-ne l'accés a tothom així com invertir-hi per tal que s'ofereixi educació de qualitat i sigui un espai de transmissió de coneixement però també d'intercanvi, reflexió i debat crític.

18-. Instar als països europeus a adoptar un pacte per establir una ràtio màxima entre nivell de preus i beques per assegurar la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'educació universitària als diferents països de la Unió Europea.

19-. Incrementar i fer progressives en funció de la renda i de la destinació les beques per al programa ERASMUS, facilitant els tràmits administratius, de tal manera que aquestes actuïn com a beques-salari tot garantint la mobilitat i la igualtat d'oportunitats.

20-. Promoure l'estudi de llengües europees, per tal de preservar la riquesa que representa la diversitat cultural i facilitar el diàleg intercultural. En aquest sentit, cal que les institucions europees donin exemple en protegir les llengües regionals co-oficials dels Estats Membres.

21-. Incentivar fórmules de contractació de joves investigadores per impedir la pèrdua de coneixement amb programes conjunts de diferents universitats europees, tenint en compte l'equitat de gènere.

22-. Creació d'universitats europees al Sud d'Europa amb inversió a través del Banc Europeu d'Inversions (BEI) i el Banc Europeu de Reconstrucció i Desenvolupament (BERD).

23-. Impulsar el reconeixement de l'educació no formal a l'alçada d'altres tipus de formació reconegudes, introduir-hi els camps pertinents en el model europeu de currículum vitae.

24-. Promoure la participació en reconèixer les tasques de voluntariat i activisme juvenil a la societat civil, facilitar l'accés al programa europeu de servei de voluntariat i incrementar el seu finançament per millorar les condicions dels voluntaris i les voluntàries.

25-. Combatre la segregació en les àrees de coneixement, que es tradueix en segregació horitzontal en la tria i contractació d'homes i dones per a una feina en funció del seu sexe i del rol social diferenciat que s'espera que desenvolupin.

26-. Augmentar la inversió en educació i el desenvolupament des d'un enfocament emancipador i d'empoderament de la joventut en comptes d'una fàbrica de professionals, incorporant el respecte als drets humans, l'educació sexual, l'aprenentatge intercultural i l'educació per la ciutadania.

27-. Impulsar el reconeixement de la formació professional. Garantir l'accés a tots els tipus d'educació terciària i fomentar-ne la cooperació europea.

4. SALUT

En els darrers anys estem veient com s'ataca frontalment el sistema públic sanitari i s'han emprès diverses mesures per la privatització dels serveis bàsics. Entenem la sanitat com un dret universal lliure de discriminacions i emplacem a la Unió Europea a assegurar aquests drets a tothom. Així mateix la targeta sanitària europea ha de ser l'instrument clau per fer possible l'accés a tota aquella persona que la demani independentment del seu origen o les seves condicions econòmiques. S'ha de garantir la gratuïtat de l'assistència mèdica i les proves necessàries així com dels tractaments que se'n poden derivar, en tant que pilar bàsic del benestar de les persones. En aquest sentit cal reivindicar a la Unió Europea un treball decidit i contundent per defensar el dret a decidir lliurement sobre el propi cos de les dones davant el control i intromissió social i religiosa que considerem inadmissible.

28-. Garantir a través de la targeta sanitària la cobertura universal i gratuïta dels centres de salut a la Unió Europea, deslligada de la Seguretat Social.

29-. Incentivar les polítiques específiques entorn a la salut laboral on existeixin i crear-les per normativa europea als estats que encara no les hagin assumit, per defensar els drets dels treballadors i les treballadores, en especial aquells que més pateixen la precarietat: dones, joves i persones migrades.

30-. Aconseguir una Directiva sobre salut sexual i reproductiva i drets afins que reconegui i assegurui el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs i inclogui estudis sobre els riscos d'aquestes pràctiques, protocols mèdics als sistemes d'assistència i en les investigacions clíniques i mèdiques. La Directiva ha de garantir l'accés, sense cap tipus de discriminació, a les dones europees a l'hora de poder practicar la interrupció voluntària de l'embaràs o tenir accés a la reproducció assistida si així ho volen, de forma gratuïta i segura en qualsevol Estat Membre.

31-. Adoptar una política coherent en l'ús de la terra per garantir la seguretat alimentària. Declarar les llavors un bé comú i prohibir la patentabilitat d'ADN comú en les plantes existents. Prohibir la producció i importació de transgènics a l'agricultura, incloure l'etiquetatge de productes d'animals alimentats amb OMG. Garantir la màxima transparència possible en la indústria alimentària i enfortir els drets dels consumidors.

32-. Vetllar i assegurar l'accés universal als tractaments antirretrovirals per a les persones que viuen amb el VIH a tota la Unió Europea.

5. HABITATGE I TRANSPORT

Durant la darrera meitat del segle XX, Europa va experimentar un notable increment demogràfic, que va fer necessari construir fins a 70 milions d'habitatges a tot el continent. Tanmateix, els països europeus van reaccionar de diferents maneres al repte de l'habitatge. Països com el Regne Unit, Suècia o Holanda han dedicat més del 3% del seu PIB a polítiques d'habitatge, mentre països com Espanya amb prou feines hi han invertit un 1%. Això, com coneixem, ha tingut greus conseqüències en el parc d'habitatges de l'estat espanyol així com una estocada en termes d'equitat. A inicis del 2000 de la UE15 el 56% del total d'habitatges romanien sota règim de propietat (compra), mentre a l'estat espanyol la xifra s'elevava al 76% (només superada per Irlanda: 80%). Mentre a la UE el lloguer social representava un 18% de l'oferta, a l'estat espanyol era del 2%. El lloguer privat a la UE representava un 21%, per contra, a l'estat espanyol només el 12%. Aquesta nefasta política d'habitatge, que va convertir la vivenda en una inversió refugi i no pas en un dret, ha portat a una crisi sense precedents per a la gent jove de tot l'Estat; també a Catalunya. Denunciem l'actual política d'habitatge tolerada per les institucions europees que han portat a milers de persones a quedar-se sense casa i a suportar els abusos de la banca. Reivindiquem l'habitatge com un bé bàsic al qual s'ha de garantir l'accés amb intervenció pública.

33-. Garantir l'habitatge com a dret fonamental de la UE, impedir que formi part dels denominats àmbits d'interès econòmic general i, per tant, estigui subjecte a intervenció pública per davant de les regles del lliure mercat. Construir elements polítics de regulació de l'habitatge com a dret, i no com a bé de consum, per exemple, a través del lloguer forçós de pisos buits.

34-. Promoure les ajudes progressives per a l'emancipació juvenil, en forma d'ajuts econòmics i mitjançant mecanismes fiscals. Flexibilitzar els requisits d'accés a la vivenda i establir els estats com a garant de darrera instància en l'aval per a la vivenda de lloguer i per a la concessió d'hipoteques bancàries.

35-. Destinar una partida dels fons de cohesió a subvencionar projectes de masoveria urbana o les cooperatives de cessió d'ús, que a banda d'esdevenir una solució emancipadora temporal digna promouen el compromís social i la solidaritat intergeneracional.

36-. Promoure, a partir dels fons de cohesió, la construcció d'habitatge de protecció oficial, establir una quota mínima d'assignació directa a persones menors de 35 anys.

37-. Cancel·lació dels crèdits hipotecaris abusius i modificació de la Directiva de Hipoteques per introduir la dació en pagament i la cancel·lació o renegociació obligatòria en casos d'abús.

38-. Crear un sistema de preus integrat que comporti una tarifa reduïda al jovent per al transport ferroviari internacional en l'àmbit europeu, per tal de promoure una mobilitat accessible i sostenible.

39-. Destinar fons comunitaris a la mobilitat sostenible en les àrees urbanes més poblades, impulsar sistemes públics d'ús de bicicleta i ampliar xarxes de carril bici.

6. ACOLLIDA ALS ESTATS

Els sistemes d'acollida són inexistents, donant-se una manca d'informació i desprotecció. Les barreres econòmiques, idiomàtiques, la inseguretat jurídica i suposen factors de discriminació per les persones nouvingudes, incrementant exponencialment els riscos d'exclusió social. Creiem que cal donar una solució immediata a aquesta problemàtica amb mesures que permetin crear xarxes de suport institucional des de la Unió Europea, que incapaç d'afrontar aquest drama de forma conjunta, delega als estats, incapaços de fer-hi front, mostrant una clara falta de voluntat política per solucionar el problema d'arrel. Necessitem donar una resposta als i les joves i les persones que es veuen evocades a marxar o que ja hi són mentre no aconseguim canviar d'arrel les respostes per sortir d'aquesta crisi.

El dret d'asil també ha és fonamental en aquest punt. No hi ha política més hipòcrita de la Unió Europea que criminalitzar la immigració irregular, quan, després, es denega a aquelles persones que ho necessiten perquè la pròpia Unió Europea ha estat creant conflictes armats i desestabilitzant tercers estats. Fins que no trenquem amb aquesta política exterior nociva però, és necessari que les persones refugiades no siguin retornades al seu país d'origen si hi ha qualsevol risc de tractament que vulneri els drets fonamentals. Cal establir una autoritat comuna d'asil i un sistema basat en la solidaritat i que comparteixi la responsabilitat entre els estats.

40-. Establir sistemes d'informació i coordinació entre estats amb un portal web que unifiqui la informació i es traslladi en serveis directes a les ambaixades.

41-. Obligació informació i assistència per l'accés a la resta de serveis públics. Els països amb gran afluència de joves migrats del sud d'Europa haurien d'obrir oficines per facilitar l'acollida i facilitar l'accés als serveis d'ocupació, sindicats, serveis de salut, serveis comunals i inscripció

per exercir tots els drets ciutadans, inclosos el vot. Aquestes administracions haurien de facilitar la portabilitat de drets bàsics com la cotització social, els serveis d'atur i les pensions. La UE, com a promotora i garant de la lliure circulació de persones, ha de fomentar la creació d'aquests serveis.

42-. Fer més accessibles i eficients els processos per aconseguir la doble nacionalitat. La ciutadania no ha d'estar vinculada a la nacionalitat, sinó que al lloc de residència. Així es permetria incloure l'accés als drets socials, econòmics i polítics.

43-. Garantir el dret d'asil i la seguretat i protecció de les persones que marxen del seu país per motius de guerra, polítics, causes religioses, d'orientació sexual, identitat de gènere o qualsevol altre forma de discriminació. D'acord amb Declaració Universal dels Drets Humans els Estats Membre tenen l'obligació de donar protecció a aquelles persones que ho necessiten.

7. PARTICIPACIÓ

La participació política és un element que afavoreix la cohesió social, i entenem que ha de ser part de l'Europa Social en la que creiem i on la ciutadania europea així com les persones que visquin a la Unió Europea, comptin amb la plenitud dels seus drets polítics i socials, que creiem que cal ampliar i dels que cal fer-ne també portadora a la joventut. Volem una democràcia completa i real. Assegurar la plena capacitat per exercir els nostres drets polítics i una societat civil activa, institucions transparents i responsables que promoguin aquesta participació en una societat inclusiva, solidària i igualitària. Per això exigim a la Unió Europea una reforma estructural per solucionar els dèficit democràtics que patim. Una reforma completa que restringeixi el poder dels lobbies, posi al centre de les decisions el Parlament Europeu, fomenti la participació directe, faci més oberta la Iniciativa Ciutadana Europea i sigui aplicat de veritat el principi de subsidiarietat, pel qual s'és conscient que les decisions es prenen de forma més eficaç al nivell més baix possible. Volem democratitzar la Unió Europea així com les empreses i els sistemes educatius. Necessitem una àmplia discussió sobre la renovació democràtica de la Unió Europea on el jovent siguem un agent implicat i reconegut.

44-. Implantar el dret a vot a partir del 16 anys per a les eleccions al Parlament Europeu, per tal d'incrementar i promoure la implicació del jovent en la política.

45-. Implantar el dret a vot en funció del lloc de residència per a totes les persones que viuen a la Unió Europea si ho volen, entenent la participació política com a element de cohesió social.

46-. Incrementar l'edat màxima per ser considerat jove de 26 a 30 anys, amb tots els beneficis associats: descomptes inter-rail, programes d'intercanvi, etc.

47-. Promoure la presència de gent jove en les llistes electorals i les institucions europees, mitjançant mecanismes com les quotes de candidats menors de 30 anys en situació elegible.

48-. Dotar el jovent associat d'una major representativitat i d'una major incidència política, fent del Fòrum Europeu de Joventut un interlocutor d'alt nivell i, augmentar-ne el finançament.

49-. Garantir el finançament adequat de les joventuts polítiques europees, per tal que puguin dur a terme les seves activitats de contribució al debat polític i ideològic sobre la UE sense les restriccions econòmiques i tècniques actuals.

50-. Fomentar la participació del jovent no associat en la conformació de polítiques de joventut, a través de campanyes de sensibilització i del reconeixement curricular de la participació a la societat civil.

51-. Revisió del Pacte Europeu de Joventut, per tal d'assegurar la transversalitat de les polítiques de joventut i garantir l'avaluació de l'impacte de tota legislació europea en els i les joves.

52-. Ampliació dels recursos i dotació dels programes europeus existents relacionats amb la mobilitat geogràfica sota un prisma de lleure cultural i coneixement, així com dels recursos a la xarxa d'albergs i allotjaments juvenils i assegurar-ne unes mínimes condicions equiparables a tots els territoris.